

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **hlavní město Praha**
sídlem Mariánské náměstí 2, Praha

proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R0244/2016-49512/2016/321/EDy ze dne 16.12.2016

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 16.12.2016, č.j. ÚOHS-R0244/2016-49512/2016/321/EDy, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2016, č.j. ÚOHS-S0508/2016/VZ-37287/2016/532/MOn; tímto rozhodnutím byla zrušena část A a část B zadávacího řízení na

veřejnou zakázku „*Servis a údržba vozidel vozového parku Městské policie hl. m. Prahy*“, kterou žalobce zadával.

I. Shrnutí podstaty věci

2. Žalovaný obdržel podnět k přezkoumání úkonů žalobce coby zadavatele při zadávání veřejné zakázky „*Servis a údržba vozidel vozového parku Městské policie hl. m. Prahy*“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 12.4.2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 13.4.2016 pod ev. č. 631265, ve znění opravy uveřejněné dne 16.5.2016, dne 23.5.2016 a dne 4.7.2016, a v Úředním věstníku Evropské Unie dne 15.4.2016 pod ev. č. 2016/S 074-129740, ve znění opravy uveřejněné dne 19.5.2016 pod ev. č. 2016/S 095-171031, dne 26.5.2016 pod ev. č. 2016/S 100-179139 a dne 9.7.2016 pod ev. č. 2016/S 131-236287. Z obdržení podnětu získal žalovaný pochybnosti o zákonnosti zadávacích podmínek uvedených v části A „*Autorizovaný servis a údržba vozidel VW a Škoda spadajících pod koncern VW*“ (dále jen „část A“) a části B „*Servis a údržba vozidel vozového parku Městské policie hl. m. Prahy*“ (dále jen „část B“) veřejné zakázky. Proto žalovaný zahájil se žalobcem správní řízení.

3. V rozhodnutí ze dne 7.9.2016, č.j. ÚOHS-S0508/2016/VZ 37287/2016/532/MOn, žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nedodržel postup stanovený v § 45 odst. 3 ve spojení s § 6 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), tím, že v bodě 2.1 zadávací dokumentace pro části A i B veřejné zakázky stanovil požadavek, aby byl předmět plnění poskytován autorizovaným servisem určité značky (v části A značky Hyundai, v části B značky VW a Škoda), čímž vytvořil neodůvodněnou překážku hospodářské soutěže a porušil zásadu zákazu diskriminace – diskriminoval ty dodavatele, kteří byli schopni splnit předmět veřejné zakázky, ale nebyli autorizovaným servisem uvedené značky; tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a dosud nedošlo k uzavření smlouvy. Jako opatření k nápravě podle § 118 odst. 1 ZVZ žalovaný zrušil část A a část B zadávacího řízení na veřejnou zakázku.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce rozkladem ze dne 21.9.2016, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 16.12.2016, č.j. ÚOHS-R0244/2016-49512/2016/321/Edy, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

5. Žalobce předně namítá, že nařízení komise (EU) č. 330/2010 ze dne 20.4.2010 o použití čl. 101 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě (dále jen „nařízení o blokové výjimce“), na základě kterého žalovaný porušení zásady zákazu diskriminace dovedl, nemůže být na žalobce v případě zadávání veřejných zakázek aplikováno.

6. Dále žalobce nesouhlasí s podstatou hmotněprávního posouzení, tj. se závěrem žalovaného, že by žalobce požadavkem, aby byl dodavatel autorizovaným servisem daného výrobce vozidel, nedůvodně zúžil okruh dodavatelů, jež se mohli o veřejnou zakázku ucházet; podle žalobce se nejedná o diskriminační požadavek vůči konkrétním dodavatelům, tuto volbu technické podmínky považuje žalobce za jedinou možnou pro dosažení svých oprávněných požadavků. Žalobce také namítá, že stanovením technických požadavků se nedopustil omezení hospodářské soutěže v částech A a B veřejné zakázky proto, že i v těchto částech byly podány dvě a více nabídek, tedy hospodářská soutěž proběhla.

7. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit; na tomto procesním postoji setrval během celého řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, setrvává na svých závěrech, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí, a k nosným bodům žalobní argumentace se vyjadřuje shodně jako v napadeném rozhodnutí.

9. Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 68, § 70 s.ř.s.).

11. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

12. Dovojuje-li žalobce vadu postupu žalovaného (a napadeného rozhodnutí) v tom, že bylo nezákonně aplikováno nařízení o blokové výjimce, zdejší soud žalobci zapravdu nedává. Toto nařízení sice neupravuje postup zadavatelů při zadávání veřejných zakázek (ani obecně, ani v oblasti servisu motorových vozidel), dopadá však na poprodejní trh motorových vozidel, zejména trh distribuce náhradních dílů a poskytování servisu oprav a údržby motorových vozidel (body 11 a 12 preambule nařízení). Cílem nařízení je zajištění účinné hospodářské soutěže na poprodejním trhu s nákupem a prodejem náhradních dílů a s poskytováním servisu oprav a údržby motorových vozidel (bod 13 preambule nařízení) a tohoto cíle má být dosaženo podle čl. 5 nařízení tím, že se výjimka pro vertikální dohody týkající se poprodejního trhu motorových vozidel podle čl. 4 nařízení nebude vztahovat na vertikální dohody, jejichž cílem je přímo nebo nepřímě, samostatně nebo společně s jinými faktory pod kontrolou stran a) omezení prodeje náhradních dílů pro motorová vozidla členy selektivního distribučního systému nezávislým servisním pracovníkům, kteří používají tyto díly k opravám a údržbě motorových vozidel; b) omezení dohodnuté mezi dodavatelem náhradních dílů, nástrojů pro opravy nebo diagnostického nebo jiného zařízení a výrobcem motorových vozidel, které omezuje možnost dodavatele prodávat toto zboží schváleným nebo nezávislým distributorům nebo schváleným nebo nezávislým servisním pracovníkům nebo konečným uživatelům; c) omezení dohodnuté mezi výrobcem motorových vozidel, který používá komponenty pro první montáž motorových vozidel, a dodavatelem těchto komponentů, které omezuje schopnost dodavatele účinným a dobře viditelným způsobem umisťovat svoji obchodní značku nebo logo na dodávané komponenty nebo na náhradní díly.

13. Žalobci tak lze přisvědčit potud, že uvedeným nařízením mu nejsou při zadávání veřejných zakázek ukládány žádné povinnosti, to však žalovaný v napadeném (ani v jemu předcházejícím prvostupňovém) rozhodnutí netvrdil. Žalovaný z uvedeného nařízení vycházel při posouzení klíčové otázky, zda požadavek žalobce, aby byl dodavatel autorizovaným servisem daného výrobce vozidel, je objektivně zdůvodnitelný či nikoliv, přitom právě po vyhodnocení obsahu a

smyslu nařízení dospěl k závěru, že neexistují objektivní důvody pro stanovení takového požadavku.

14. Odůvodnění závěru žalovaného navíc není poukazem na uvedené nařízení vyčerpáváno; žalovaný se otázkou rozdílu mezi tzv. autorizovanými a neautorizovanými servisí zabývá komplexně, vyjadřuje se k jednotlivým důvodům, které na podporu svého postupu žalobce uváděl, a tyto důvody pokládá za nedostatečné či sporné.

15. Žalovaný tedy nevyvozoval z uvedeného nařízení ve vztahu k žalobci jakékoliv povinnosti, pouze jej použil jako základní východisko pro posouzení oprávněnosti (odůvodněnosti) uvedeného požadavku žalobce na dodavatele (body 15 až 22 napadeného rozhodnutí), které pak promítl do posouzení žalobcových rozkladových námitek (od bodu 23 napadeného rozhodnutí). Takový postup žalovaného není nezákonný, nadto jej zdejší soud považuje i za rozumný; smyslem uvedeného nařízení (správně žalovaný uvádí, že přímo aplikovatelného) vskutku je zajištění účinné hospodářské soutěže mimo jiné na poprodejním trhu poskytování servisu motorových vozidel odstraněním výhod tzv. autorizovaných servisů za situace, kdy tzv. neautorizované servisí poskytují kvalitativně srovnatelné plnění (uvedené nařízení tedy vychází z možnosti poskytování kvalitativně srovnatelných plnění i tzv. neautorizovanými servisí a za tímto účelem jim zajišťuje mimo jiné přístup k veškerým technickým informacím), s čímž je postup žalobce v rozporu.

16. S argumentací žalovaného, jak je obsažena v uvedených bodech napadeného rozhodnutí, a to i s využitím uvedeného nařízení o blokové výjimce, tedy zdejší soud souhlasí; mohl by ji odcitovat, případně ji parafrázovat, postačí však na ni odkázat.

17. Pokud jde o samotné hmotněprávní posouzení, pak žalobce k požadavku, aby byl dodavatel tzv. autorizovaným servisem daného výrobce vozidel, s odkazem na rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2015, č.j. S1016/2014/VZ-2715/2015/532/KSt, uvádí, že je jako zadavatel oprávněn určit, v jaké kvalitě budou poptávané služby poskytovány. Z toho důvodu nesouhlasí se žalovaným v tom, že měl nedůvodně zúžit okruh dodavatelů, jež se mohli o veřejnou zakázku ucházet, resp. její část, neboť se nejedná o požadavek diskriminační. Žalobce svůj postup odůvodňuje především zvláštním užíváním vozidel, která jsou použita pro výkon pohotovostní služby na lince 156, protože jsou na ně kladeny vyšší nároky než na ostatní vozidla, jež jsou součástí vozového parku. Dále pak svůj postup odůvodňuje předpokládanou kvalitou služeb tzv. autorizovaných servisů, která je dle názoru žalobce vyšší, neboť tzv. autorizovaný servis má stanoveny veškeré podmínky od výrobce, oproti tzv. neautorizovaným servisům, které sice mají k veškerým technickým informacím, přípravkům a školením také přístup, ale není zaručeno, že disponují požadovaným technologickým vybavením, přičemž tyto požadavky nelze žalobcem jinak blíže specifikovat, neboť se jedná o zpoplatněné informace, kterými žalobce nedisponuje. Žalobce k této žalobní námitce konečně cituje i z rozsudku zdejšího soudu ze dne 11.10.2007, č.j. 62 Ca 9/2007-104, a dovozuje, že i v případě, kdy by vymezil technické podmínky, případně kvalifikační předpoklady, prostřednictvím vymezení konkrétních požadavků (například konkretizací technického vybavení, pomůcek, nářadí, kvalifikace pracovníků atd.) by určité dodavatele o veřejnou zakázku taktéž diskriminoval. Ani v této části žalobní argumentace zdejší soud žalobci zapravdu nedává.

18. ZVZ sice umožňuje zadavateli stanovit zadávací podmínky tak, aby získané plnění odpovídalo jeho konkrétním potřebám, zadavatel však nesmí tyto zadávací podmínky stanovit v rozporu s konkrétními pravidly vyplývajícími ze ZVZ. Tento zákon tak zadavatelům při stanovení zadávacích podmínek vymezuje určité nepřekročitelné mantinely; jedním z nich je právě pravidlo podle § 45 odst. 3 věty první ZVZ, podle něhož technické podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely neodůvodněné

překážky hospodářské soutěže, což lze chápat coby konkretizaci obecné povinnosti zadavatele plynoucí z § 6 odst. 1 ZVZ dodržovat mimo jiné zásadu zákazu diskriminace. Svoboda zadavatele stanovit zadávací podmínky tak, aby získané plnění odpovídalo jeho konkrétním potřebám, tedy končí tam, kde kogentní ustanovení ZVZ tuto svobodu limituje. Věcně týž závěr zdejší soud dovozuje i ze žalobcem citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2015, č.j. S1016/2014/VZ-2715/2015/532/KSt, kde žalovaný – podle zdejšího soudu správně – uvádí, že zákon o veřejných zakázkách „ponechává na zadavateli, aby stanovil zadávací podmínky pro plnění předmětu veřejné zakázky tak, aby zadávací podmínky odpovídaly jeho konkrétním potřebám. Je to totiž zadavatel, kdo má nejlepší povědomí o tom, co potřebuje. Jestliže zadávací podmínky nejsou v rozporu s kogentními ustanoveními zákona, či se nejedná o zadávací podmínky, které by vyvolávaly nemožnost plnění předmětu veřejné zakázky, lze takové zadávací podmínky považovat za podmínky stanovené v souladu se zákonem.“

19. Ohledně posouzení důvodnosti (oprávněnosti) požadavku žalobce, aby byl předmět plnění veřejné zakázky, tedy servis a údržba jeho vozidel, poskytován dodavatelem, který je autorizovaným servisem určité značky vozidel, tedy zdejší soud (stejně jako žalovaný) vychází z § 45 odst. 3 ZVZ, podle něhož nesmí být technické podmínky stanoveny tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely neodůvodněné překážky hospodářské soutěže, a (stejně jako žalovaný) dovozuje, že v nyní posuzované věci žalobce toto pravidlo porušil. Argumentuje-li žalobce zvláštním užíváním vozidel pro výkon pohotovostní služby na lince 156 a z něj údajně vyplývajících vyšších nároků na jejich servis a údržbu, pak by zdejší soud rozumí potřebě žalobce mít k dispozici vozidla, která budou schopna „okamžitě“ vyrazit do terénu, z argumentace žalobce (jež je vedena ve velmi obecné rovině) již neplyne, v čem se tato potřeba odlišuje od potřeby vyrazit do terénu jakýmkoli jiným vozidlem za jakýmkoli jiným účelem (většina provozovatelů vozidel je potřebuje mít v takovém stavu, aby s nimi mohla kdykoli „okamžitě“ vyrazit do terénu), především však ani ze žalobní argumentace nelze dovozovat existenci jasného a pevného vztahu mezi vyšší kvalitou servisu a údržby poskytovaných dodavateli, kteří jsou tzv. autorizovanými servisy určitého výrobce vozidel, oproti dodavatelům bez takové autorizace, jejichž služby by nutně byly méně kvalitními; ostatně ani v průběhu správního řízení před žalovaným žádný konkrétní argument v tomto směru žalobce žalovanému nepodal.

20. Tvrdí-li žalobce, že „...nelze objektivně upřít neautorizovaným servisům možnost přístupu k informacím, nelze zároveň automaticky předpokládat, že mají totožné technické vybavení (případně ve stejné kvalitě), ale také kvalifikaci pracovníků a možnosti jejich proškolení...“, jde o pouhý dohad žalobce, na základě něhož nelze uzavřít, že by skutečnost, že dodavatel je tzv. autorizovaným servisem konkrétního výrobce (distributora), sama o sobě znamenala vyšší kvalitu jím poskytovaných služeb. Žalobcův pohled je ostatně i pohledem právě odporujícím smyslu shora uvedeného nařízení o blokové výjimce. Měl-li žalobce (třeba i z důvodu zvláštního užívání vozidel pro výkon pohotovostní služby) konkrétní zvláštní požadavek na kvalitu poskytovaného servisu a údržby vozidel (ať už by se tato kvalita promítala v „životnosti“ výsledků dodavatelova plnění, v odbornosti mechaniků, v použití náhradních dílů, v rychlosti poskytnutí plnění od okamžiku dílčí poptávky žalobce, v rychlosti samotného plnění, jež by směřovala k tomu, aby žalobce měl vozidla co nejdříve k dispozici a nikoli dlouhou dobu v servisu atd.), pak jej měl v zadávacích podmínkách především coby podmínku smluvní stanovit a jeho splnění vyžadovat; to by na straně jedné mohlo zajistit žalobcem údajně požadovanou kvalitu plnění v konkrétních parametrech a na straně druhé umožnit účast v zadávacím řízení i těm dodavatelům, kteří nejsou tzv. autorizovaným servisem, ale jsou přesto schopni předmět veřejné zakázky v požadované kvalitě splnit.

21. Přesně z důvodů, na nichž vystavěl své závěry žalovaný, i zdejší soud dovozuje, že právě v důsledku toho, že žalobce nevymezil požadované technické podmínky tak, aby je mohli splnit i dodavatelé, kteří nejsou tzv. autorizovanými servisy, dopustil se porušení § 45 odst. 3 ZVZ, neboť jejich stanovením vytvořil neodůvodněné překážky hospodářské soutěže, a tím se dopustil i porušení § 6 odst. 1 ZVZ (zásady zákazu diskriminace). Tvrdí-li proti tomuto závěru žalobce, že nemohl technické podmínky blíže specifikovat, neboť se jedná o informace zpoplatněné, kterými nedisponuje, pak tím jen potvrzuje, že konkrétní technický požadavek na dodavatele neměl – jednoduše jen chtěl mít pro svoje vozidla zajištěný tzv. autorizovaný servis, aniž by měl povědomost o tom, co takový servis obsahuje a v čem se od tzv. neautorizovaného servisu odlišuje, tedy proč vlastně tzv. autorizovaný servis potřebuje.

22. Tvrdí-li žalobce proti tomuto závěru dále, že i při vymezení kvalifikačních předpokladů prostřednictvím konkrétního technického vybavení, pomůcek, náradí, kvalifikace pracovníků atd. by se dopustil diskriminace, přičemž k tomu cituje rozsudek zdejšího soudu ze dne 11.10.2007, č.j. 62 Ca 9/2007-104, podle kterého za skrytou formu nepřípustné diskriminace je třeba považovat i takový postup, pokud zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením takových kvalifikačních předpokladů, kdy požadovaná úroveň technické způsobilosti je zjevně nepřiměřená ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, jde ze strany žalobce o argument až demagogický. Jistě si lze totiž představit situace, v nichž by i nastavení požadavků na technickou kvalifikaci mohlo být v rozporu se ZVZ, nicméně v případě, že by žalobce nestanovil tyto požadavky ve vztahu k předmětu veřejné zakázky, tedy třeba i s ohledem na zvláštní užívání vozidel, excesivně, neporušil by ZVZ. Jestliže by tedy žalobce své požadavky (jednalo-li by se skutečně o požadavky konkrétní) na kvalitu plnění vtělil do požadavků na technickou kvalifikaci, muselo by se jednat o požadavky přiměřené (§ 56 odst. 5 písm. c/ ZVZ), což nikterak nevyvrací závěr, že v nyní posuzované věci žalobce diskriminoval ty dodavatele, kteří byli schopni splnit předmět veřejné zakázky, ale nebyli tzv. autorizovaným servisem příslušné značky

23. Namítá-li konečně žalobce, že se stanovením technických podmínek nedopustil omezení hospodářské soutěže proto, že v části A veřejné zakázky byly podány dvě nabídky a v části B veřejné zakázky byly podány dokonce nabídky čtyři, přičemž tento svůj názor opírá o rozsudek zdejšího soudu ze dne 12.8.2010, č.j. 62 Ca 10/2009-113, ani tu mu zdejší soud zapravdu nedává. Z citovaného rozsudku neplyne, že by podání více než jedné nabídky znamenalo, že postupem zadavatele nebyla omezena hospodářská soutěž, resp. že by existence více podaných nabídek vylučovala závěr ohledně podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky (coby podmínky pro uložení nápravního opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ); uvedený rozsudek se v žalobcem citované části vyjadřuje k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí a ve vztahu k nyní posuzované věci je využitelný snad jen v tom ohledu, že z něj může být patrný přístup zdejšího soudu k diskriminačním požadavkům zadavatele – a v tomto ohledu je názor zdejšího soudu shodný jako názor žalovaného v nyní posuzované věci. Nadto (i bez ohledu na uvedený rozsudek) zdejší soud nemůže souhlasit se žalobcem, že by samotný fakt, že ve vztahu k částem A a B veřejné zakázky bylo podáno více nabídek, mohl vylučovat závěr ohledně omezení hospodářské soutěže, resp. ohledně podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, a to ani za situace, kdy v části C veřejné zakázky, ve vztahu k níž žalobce nestanovil jako technickou podmínku povinnost autorizace dodavatele, bylo také podáno více nabídek. Tím, že žalobce jako technickou podmínku stanovil povinnost, aby dodavatelé byly tzv. autorizovanými servisy, vyloučil z hospodářské soutěže o veřejnou zakázku všechny další potenciální dodavatele, kteří autorizovanými servisy nejsou, přestože by byli schopni předmět veřejné zakázky srovnatelně (a to i kvalitativně) realizovat. Tím je naplněna i podmínka možnosti podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, neboť kdyby žalobce postupoval v souladu se ZVZ, mohl být okruh

uchazečů o veřejnou zakázku podstatně širší (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.2.2016, č.j. 7 As 7/2016-44).

24. Tím jsou žalobní body (§ 71 odst. 1 písm. d/ a § 75 odst. 2 s.ř.s.) vyčerpány.

25. Zdejší soud tedy ze shora uvedených důvodů na věc nahlíží v nosných ohledech shodně jako žalovaný v napadeném a jemu předcházejícím rozhodnutí. Tato rozhodnutí tedy ob stojí. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

26. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – tj. žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. srpna 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu